

Súd: Okresný súd Dolný Kubín
Spisová značka: 9T/62/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5414010163
Dátum vydania rozhodnutia: 06. 09. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Rastislav Stieranka
ECLI: ECLI:SK:OSDK:2016:5414010163.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Samosudca Okresného súdu Dolný Kubín JUDr. Rastislav Stieranka na hlavnom pojednávaní konanom dňa 06.09.2016 v Dolnom Kubíne takto

rozhodol:

Obžalovaná

S. Z.Ň., rod. O., nar. XX.XX.XXXX O. Z., L., trvale bytom Y., t.č. bytom Y., U.. Š.. W. Č.. XXXX/X, občianka Slovenskej republiky

je vinná, že

dňa 20.01.2014 okolo 16:15 hod. v obci Ž. na miestnej komunikácii pred bránou rodinného domu č. XXX po predchádzajúcej slovnej hádke napadla L.Í. J., nar. XX.XX.XXXX tak, že ho drevenou latou o dĺžke cca 100 cm, šírke 15 cm a hrúbke 3 cm udrela do ľavého ramena, čím mu spôsobila pomliaždenie ľavého ramenného kĺbu, podkožný krvný výron na vonkajšej strane ramena a v oblasti trojhlavého svalu ramena s práceneschopnosťou 14 dní,

teda

inému úmyselne ublížila na zdraví,
čím spáchala

prečin „Ublíženie na zdraví“ podľa § 156 ods. 1 Tr. zák.

a za to jej súd
ukladá

podľa § 156 ods. 1 Tr. zák., v spojení s § 36 písm. j) Tr. zák., za použitia § 38 ods. 3 Tr. zák., trest odňatia slobody vo výmere šesť mesiacov.

Súd podľa § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zák. výkon trestu odňatia slobody podmienene odkladá a podľa § 50 ods. 1 Tr. zák. určuje obžalovanej skúšobnú dobu osemnásť mesiacov.

Súd podľa § 288 ods. 1 Tr. por. odkazuje poškodeného L. J., I.. XX.XX.XXXX O. L., trvale bytom X. N., U.. X. K. Č.. XXXX/XX s jeho nárokom na náhradu škody voči obžalovanej na občianske súdne konanie.

odôvodnenie:

Prokurátor Okresnej prokuratúry Dolný Kubín podal dňa 21.10.2014 voči obžalovanej obžalobu pre skutok uvedený vo výroku rozsudku. Keďže obžalovaná podala voči vydanému trestnému rozkazu (č.l. 137) odpor, okresný súd vykonal na hlavnom pojednávaní konanom v dňoch 18.08.2015 (č.l. 179), 17.09.2015 (č.l. 195), 13.10.2015 (č.l. 227) a 10.11.2015 (č.l. 249) dokazovanie, a následne vydal dňa 10.11.2015 odsudzujúci rozsudok (č.l. 254), ktorý však Krajský súd v Žiline dňa 12.05.2016 zrušil a vec vrátil späť okresnému súdu (č.l. 291).

Po vrátení vecí súd na hlavnom pojednávaní dňa 06.09.2016 (č.l. 356) doplnil dokazovanie, a následne vo veci vyhlásil rozsudok, pričom pri vyhodnotení vykonaných dôkazov už bol viazaný názorom Krajského súdu v Žiline vysloveným v tejto veci.

Obžalovaná na hlavnom pojednávaní (č.l. 197) vypovedala sčasti zhodne ako v prípravnom konaní (č.l. 24), kedy potvrdila, že asi 5 rokov bývala v Ž., v dome T. J., o ktorého sa starala, keďže tento bol imobilný. Spolu s ním sa dohodla, že on tento svoj dom predá, peniaze rozdelí deťom a následne pôjde spolu s obžalovanou bývať do Levíc alebo niekde do domova dôchodcov. Preto sa T. J. rozhodol predať palivové drevo, ktoré mal uskladnené v dvore rodinného domu. Dňa 24.01.2014 prišiel na nákladnom motorovom vozidle záujemca o kúpu dreva. Obžalovaná po chvíli zbadala, že pri nákladnom aute stoja aj dvaja synovia T. J., W. a Ľ.. Podľa ich gestikulácie videla, že títo sa hádajú s vodičom auta, ktorý po chvíli s autom odišiel a k predaju dreva nedošlo. Následne došlo k hádke medzi T. J. a jeho synmi. Všetci traja stáli na ceste pred vstupnou bránou do dvora. Synovia vyčítali svojmu otcovi, že chcel predať drevo. Obžalovaná to videla zo vzdialenosti cca 5 metrov. Bála sa, že títo dvaja bratia svojho otca napadnú, preto vyšla aj ona pred bránu dvora a odsotila Ľ. J. od jeho otca. Vzápätí ju Ľ. J. kopol do brucha. Obžalovaná sa chcela brániť, ale W. J. jej odzadu chytil obe ruky a Ľ. J. ju opäť ešte dvakrát kopol do brucha. Ona v dôsledku toho spadla na zem, kde ju Ľ. J. dvakrát kopol do ľavého kolena. Ona videla na ňom a cítila z neho, že je opitý. Keď sa postavila zo zeme, zbadala obďaleč tenkú latku (35 x 2 x 1 cm) a hodila ju smerom k Ľ. J.. Chcela ho trafiť, ale sa jej to nepodarilo, pretože v tej chvíli ju sotil W. J.. Tým sa incident skončil a ona s T. J. vošla do vnútra domu, odkiaľ privolala policajtov. Asi o 15 minút prišli dvaja policajti na jednom policajnom aute. Jeden z nich sa volal K. a ten s ňou spísal v dome zápisnicu, ktorú ona aj podpísala. Keď policajt z ich domu odišiel, začal sa na ceste rozprávať s T. a W. J., ale nepočula obsah ich rozhovoru. Na ošetrenie k lekárovi šla až na druhý deň, avšak tzv. obvodná lekárka ju odmietla ošetriť, pretože nebola jej zmluvnou pacientkou. Na ošetrenie do miestnej nemocnice v Dolnom Kubíne šla až 28.01.2014, pretože nemohla nechať doma samého T. J.. Hneď na druhý deň si však odfotovala modrinu na bruchu aj napuchnuté koleno a fotky odovzdala policajtom. V prípravnom konaní obžalovaná tvrdila, že skutok sa určite stal 24.01.2014 a nie 20.01.2014. Tvrdila, že pri ošetrení v nemocnici dňa 28.01.2015 nesprávne uviedla, že bola napadnutá dňa 22.01.2014, pretože bola ešte stále v šoku.

Na hlavnom pojednávaní už obžalovaná tvrdila, že skutok sa stal 20.01.2014, pričom na zásah po jej privolaní prišiel len jeden policajt, svedok K.. Obžalovaná trvala na tom, že tento policajt s ňou v ten deň spísal u nej doma zápisnicu a videl na nej, aká je „dobitá“. Policajt však neskôr prepísal dátum na zápisnici. Obžalovaná už tvrdila, že počas toho incidentu do nikoho nesácala, akurát bratom J. nadávala. Obžalovaná uviedla, že na tiesňovú linku oznámila, že ju „chlapci napadli“. Obžalovaná tvrdila, že T. J. sa aj po obmedzení spôsobilosti na právne úkony a po umiestnení do domova dokáže s ňou normálne rozprávať.

Po prečítaní výpovede z prípravného konania obžalovaná uviedla, že v prípravnom konaní uviedla, že na zásah prišli dvaja policajti, lebo vychádzala z výpovede policajta K.. Ona sama druhého policajta nevidela, nesedel ani v aute. Policajta K. pozná, pretože ten už bol v minulosti preverovať viaceré ňou iniciované oznámenia voči synom T. J.. V prípravnom konaní tiež nesprávne tvrdila, že skutok sa stal 24.01., pretože vychádzala zo zápisnice policajta K.. Pred súdom už trvala na tom, že skutok sa stal 20.01. Ďalej priznala, že skutočne odsotila Ľ. od jeho otca tak, ako už uvádzala v prípravnom konaní. Na hlavnom pojednávaní to spočiatku popierala, pretože mala trému.

Poškodený Ľ. J. na hlavnom pojednávaní (č.l. 199) vypovedal zhodne ako v prípravnom konaní (č.l. 32), akurát si nepamätal presný dátum, kedy k incidentu došlo, čo odôvodňoval odstupom času. Poškodený v zhode s prípravným konaním uviedol, že spolu s bratom W. sa dozvedeli, že obžalovaná rozpredáva bukové drevo napílené na metrovicu, ktoré bolo nachystané v dvore ich rodičovského domu. Spolu s bratom teda išli do obce Ž., kde dňa 20.01.2014 okolo 15:45 hod. zistili, že do dvora práve vchádza nákladné motorové vozidlo, ktorého vodič im oznámil, že ide odvieť palivové drevo. Poškodený mu spolu s bratom vysvetlili, že drevo nie je na predaj, keďže toto patrí W. J.. Vodič preto z miesta odišiel a v tom vyšli z domu T. J. spolu s obžalovanou. Bolo na nich vidieť, že majú vypité, lebo sa obaja tackali. Poškodený spolu s bratom začal otcovi dohovárať, prečo predáva drevo, pričom do toho začala vstupovať obžalovaná, ktorá im vulgárne nadávala. Tá však potom od nich odišla, no po chvíli sa vrátila, pričom už držala v rukách bukovú dosku dlhú jeden meter. S doskou vyšla pred bránu a chvíľu stála blízko pri nich, zatiaľ čo poškodený sa ďalej rozprával so svojím bratom. Poškodený sa na obžalovanú nedíval a myslel si, že tú dosku má v ruke len na zastrašenie. Naraz však periférne zbadal zo strany obžalovanej nejaký pohyb, a tak stihol ľavou rukou vykryť úder, ktorým ona zrejme mierila na jeho hlavu. Chcela ho teda udrieť doskou, ale trafila ho len do ramena. Obžalovaná ihneď potom dosku pustila a utiekla do

dvora, zatiaľ čo poškodený s bratom ostali stáť pred bránou dvora. Videli obžalovanú ako telefonuje, pričom čakal, že opäť volá policajtov. Poškodený aj s bratom ostali na mieste a sami chceli, aby sa celý konflikt vyšetril. Po chvíli prišli dvaja policajti na služobnom aute, pričom jeden z nich sa volal K.. Policajti zisťovali, čo sa stalo, pričom na priebeh incidentu sa pýtal poškodeného aj obžalovanej. Obžalovaná žiadne oznámenie voči nim nepodala. On zasahujúcim policajtom nepovedal o údere doskou, pretože bol rozrušený a v šoku. Po incidente sa s bratom nejaký čas ešte zdržal v rodnej obci a až následne šli domov. Poškodeného spočiatku rameno príliš nebolelo (zrejme kvôli zvýšenému adrenalinu), avšak po príchode domov cca o 20:30 hod. sa už doma nedokázal ani sám vyzliecť. Rameno mu začalo modrieť a puchnúť, preto šiel ihneď na ošetrovanie na pohotovosť. Následne šiel aj k svojej obvodnej lekárke. Tá potvrdila jeho práceneschopnosť po dobu 22 dní. Lekárka mu neskôr vravela, že obžalovaná sa jej bola vyhrážať a žiadala vysvetlenie, prečo poškodenému vystavila potvrdenie o práceneschopnosti. Poškodený si uplatnil voči obžalovanej náhradu škody (bolestného) vo výške 500,- €. Poškodený zotrval na svojich vyjadreniach aj počas konfrontácie s obžalovanou (č.l. 77).

Svedok W. J. na hlavnom pojednávaní (č.l. 200) vypovedal zhodne ako v prípravnom konaní (č.l. 44). V zhode s výpoveďou poškodeného potvrdil, že v januári 2014 šiel spoločne s bratom L. do rodnej obce Ž., pretože sa dozvedeli, že ich otec predáva drevo z domu, ba i celý dom. Po príchode na miesto zbadali už pripravené nákladné auto, ktorého vodič chcel naložiť pripravené drevo. Obaja bratia tomu zabránili a následne došlo k hádke medzi nimi a obžalovanou a ich otcom. Obaja bratia vyčítali otcovi, prečo predáva drevo, ktoré nachystal jeden z nich. Hádka prebiehala pred bránou, vedúcou do dvora rodinného domu.

Počas hádky obžalovaná odišla do dvora, ale po chvíli sa vrátila s doskou v ruke. Vzápätí sa ňou zahnila na L. J., ktorého udrela po vrchnej časti ľavej ruky. Následne obžalovaná vošla do dvora rodinného domu, odkiaľ telefonovala. Počas hádky nikto z nich obžalovanú fyzicky nenapadol. Ak by nezavolať policajtov obžalovaná, zavolať by ich poškodený. Obžalovaná zvykla volať policajnú hliadku veľmi často na hocikoho. Policajti zasahovali dvaja, pričom jeden z nich sa volal K. a pochádza od nich z dediny. Pred súdom svedok doplnil, že po incidente sa ešte s bratom nejaký čas zdržali v obci, ale nepožili alkoholické nápoje. Večer po príchode do bytu, videl, že brat má červené rameno a vravel, že ho bolí. Svedok zotrval na svojich vyjadreniach aj počas konfrontácie s obžalovanou (č.l. 81).

Svedkovia R. O. a W. K. sa na hlavnom pojednávaní (č.l. 201, 227) už nevedeli rozpamätať na konkrétne okolnosti predmetného incidentu, čo obaja odôvodňovali tým, že ako policajti OO PZ Dolný Kubín boli vyslaní na viacero zásahov, pričom opakovane zasahovali aj v súvislosti s riešením problémov v tomto dome. Preto súd prečítal zápisnice o ich výpovediach z prípravného konania (č.l. 65). Svedkovia vtedy potvrdili, že boli vyslaní ako policajná hliadka na preverenie oznámenia obžalovanej. Dňa 20.01.2014 o 15:45 hod. totiž obžalovaná oznámila rodinné nezhody. Po príchode na miesto stáli pred bránou do dvora predmetného domu dve osoby, pričom jednou z nich bol poškodený. Následne zisťovali aj u obžalovanej ako oznamovateľky, čo sa stalo, pričom táto im oznámila, že išlo len o hádku kvôli majetku a k fyzickému kontaktu medzi nimi nedošlo. Obžalovaná nechcela oznámiť žiadne protiprávne konanie zo strany iných osôb voči nej a rovnako tak neučinili ani osoby stojace pred bránou. Obžalovaná policajtom neukazovala žiadne modriny, ani nespomínala žiadne zranenia. Rovnako sa vyjadril aj poškodený. V ten deň títo policajti na mieste nespisovali žiadnu zápisnicu. Svedok O. doplnil, že pri zásahu konali obaja, teda nestávalo sa, aby jeden z členov hliadky zostal sedieť v aute.

Svedok R.. L. K. na hlavnom pojednávaní (č.l. 202) uviedol, že si nespomína na žiaden policajný zásah výjazd v Ž. z januára 2014, keďže na také výjazdy chodieval ako policajt OO PZ Dolný Kubín často. Po predložení záznamu z č.l. 110 však svedok potvrdil, že tento spisoval priamo u obžalovanej v rodinnom dome v Ž.. Určite tam však nebol v deň incidentu, ale až s odstupom niekoľkých dní, keď mu bol spis pridelený. V tejto veci nebol ani na zákroku v obci Ž..

Svedok W. Ž. na hlavnom pojednávaní (č.l. 203) ohľadom vyhlásenia z č.l. 151 potvrdil, že toto vyhlásenie napísal, pretože ho o jeho spísanie požiadala obžalovaná. Písal ho priamo pred ňou, v dome T. J.. Svedok tvrdil, že počul oboch bratov J. v ten deň podvečer, ako sa títo medzi sebou v obchode zv. Večierka rozprávajú, pričom L. J. povedal, že kopol obžalovanú do brucha. Vyhlásenie spísal preto, lebo ľutoval obžalovanú za to, že ju poškodený bezdôvodne kopol. Obžalovaná totiž svedkovi najskôr vravela, že poškodenému nič neurobila, ale keď jej svedok podpísal toto vyhlásenie, priznala sa, že mu hodila dosku do pleca. Vo vyhlásení svedok síce napísal, že obžalovanú bratia dokopali, ale v skutočnosti v tej večierke svedok počul len to, že ju L. J. raz kopol.

Svedok Y. G. na hlavnom pojednávaní (č.l. 280) potvrdil, že obžalovaná ho žiadala, aby na hlavnom pojednávaní dosvedčil, že obaja bratia J. pili v ten deň, keď ju mali napadnúť v neďalekej večierke. Svedok tvrdil, že videl oboch bratov, ktorí mali pred sebou pivo, ale neboli opití. Nepamätá si, o čom

sa títo medzi sebou rozprávali. Svedok nevedel uviesť, kedy malo k tomu incidentu dôjsť, ani kedy mal vidieť bratov v predmetnej večierke. Nevedel uviesť ani mesiac kalendárneho roku. Podľa neho išlo o letné obdobie, určite to nebolo v zime. Svedok najskôr pred súdom tvrdil, že obžalovaná ho okrem svedeckej výpovede pred súdom

nežiadala o spísanie žiadneho vyhlásenia. Po predložení vyhlásenia z č.l. 150 však potvrdil, že je to jeho písmo. Nevedel už potvrdiť pravdivosť tvrdení, uvedených vo vyhlásení, čo odôvodňoval tým, že v minulosti došlo u neho do krvácaniu do mozgu a odvtedy si nedokáže zapamätať niektoré veci. Svedok v konaní pred súdom prišiel najskôr na pojednávanie opitý (č.l. 191).

Ďalej súd vykonal dokazovanie čítaním listinných dôkazov:

Z odborného lekárskeho vyjadrenia č. 8/2014 (č.l. 85) vrátane výsluchov znalca (č.l. 73), v spojení s lekárskejšími potvrdeniami a správami (č.l. 90 - 92) mal súd preukázané, že poškodený dňa 20.01.2014 utrpel pomliaždenie ľavého ramenného kĺbu s podkožným krvným výronom, pričom ešte v ten deň večer (20:22 hod.) bol ošetrovaný v rámci lekárskej pohotovostnej služby. Podľa znalca zranenie mohlo byť spôsobené úderom doskou podľa popisu poškodeného. Doba práceneschopnosti trvala do 10.02.2014 a podľa znalca bola adekvátna. Prvých sedem dní bola ľavá horná končatina fixovaná k telu tzv. Desaultovým obvazom a prvé dva týždne liečby bolo zranenie aj bolestivé.

Z lekárskejšími správ predložených obžalovanou (č.l. 102, 104) je preukázané, že táto bola až po deviatich dňoch (28.01.2014) vyšetrená v rámci chirurgickej ambulancie, pričom uviedla, že bola napadnutá dňa 22.01.2014 v stredu zo strany poškodeného. V ten istý deň bola ošetrovaná aj na ortopedickej ambulancii, kde taktiež uviedla, že bola napadnutá dňa 22.01.2014. K lekárskejšími správami poškodená pripojila aj svojpomocne vyhotovené fotografie bez uvedenia dátumu vyhotovenia (č.l. 105).

Zo záznamu o podaní vysvetlenia (č.l. 110) je preukázané, že svedok R.. L. K. spísal s obžalovanou dňa 24.01.2014 záznam o podaní vysvetlenia v súvislosti s preverovaním oznámenia, ktoré voči obžalovanej dňa 22.01.2014 podal poškodený (č.l. 107).

Zo zvukového záznamu hovoru obžalovanej na tiesňovú linku (č.l. 193) je preukázané, že obžalovaná dňa 20.01.2014 o 15:51 hod. vykonala hovor na tiesňovú linku č. 158. Prijatie tiesňového hovoru a realizácia zákroku je preukázaná aj výpisom z knihy fonogramov (č.l. 93) a výpisom z protokolu udalostí (č.l. 96), vrátane záznamu o výjazde (č.l. 98).

Zo správy obce (č.l. 118) je preukázané, že policajti riešili viacero nezrovnalostí v tomto rodinnom dome. Zo správ o povesti obžalovanej vyplýva, že táto sa nezdržiava na žiadnej úradne evidovanej adrese a je už takmer štyri roky osobou bez trvalého pobytu (č.l. 117, 209). Obžalovaná zatiaľ nebola odsúdená za spáchanie trestného činu a je evidovaná ako poberateľka starobného dôchodku (č.l. 242 - 248).

Z pripojeného spisu Okresného súdu Ružomberok sp. zn. 8Ps/4/2015 je preukázané, že T. J. bola rozsudkom Okresného súdu Dolný Kubín sp. zn. 8Ps/3/2014 zo dňa 04.12.2014 obmedzená spôsobilosť na právne úkony v majetkovej oblasti. Toto rozhodnutie vychádzalo predovšetkým zo záverov znaleckého posudku ohľadom duševného stavu tejto osoby, z ktorého vyplýva, že osoba trpí viacerými duševnými poruchami, pričom najzávažnejšou je organický psychosyndróm s deterioráciou intelektu na hranici mentálnej retardácie a mentálnej subnormy. Ide o trvalé nezvratné a liečbou neovplyvniteľné postihnutie, pričom z dlhodobého hľadiska sa dá predpokladať postupné zhoršovanie klinického stavu. Okrem tejto poruchy znalec konštatoval u osoby syndróm závislosti od alkoholu a prítomnosť premorbídne abnormných črt osobnosti s prejavmi vysokej afektívnej dráždivosti, impulzívneho konania a agresivity.

Znalec neodporučil výsluch tejto osoby ako svedka v konaní ohľadom jeho osobného stavu vzhľadom na jeho zdravotný stav (zhoršená mobilita), ako aj z dôvodu rizika, že súdne konanie by u neho indukovalo nepriehlavú (perzekučnú) interpretáciu vnímaných udalostí. Tiež by u nej hrozila dekompenzácia psychického stavu s rizikom agresívneho správania sa. Znalec konštatoval, že konanie tejto osoby je výrazným spôsobom ovplyvnené a ovplyvniteľné obžalovanou, ktorá bola v tom čase opatrovateľkou tejto osoby.

Znalec W.. W. E. na hlavnom pojednávaní (č.l. 356) potvrdil závery svojho znaleckého posudku (č.l. 302), ktorý bol vypracovaný na základe pokynu Krajského súdu v Žiline. Znalec uviedol, že obžalovaná síce trpí duševnou poruchou (depresia), ktorá však v čase skutku, ako aj v súčasnosti, bola v tzv. remisii. Toto ochorenie sa neprejavovalo žiadnymi akútnymi príznakmi, ani nevyžadovalo žiadnu psychiatrickú liečbu. Schopnosť obžalovanej rozpoznať protiprávnosť svojho konania a také konanie ovládať teda bola plne zachovaná.

Z aktuálneho vyjadrenia Centra sociálnych služieb Likava vyplýva, že T. J. nie je schopný zúčastniť sa hlavného pojednávania, vzhľadom na jeho nepriaznivý zdravotný stav (č.l. 231).

Vykonaným dokazovaním bolo spoľahlivo a jednoznačne preukázané, že žalovaný skutok sa stal, je trestným činom a spáchala ho obžalovaná, ktorá je za jeho spáchanie trestne zodpovedná. Súd pritom vychádzal z výpovedí poškodeného L.Í. J. a svedka W. J.. Títo dvaja priami (očití) svedkovia zhodne popisali priebeh incidentu, počnúc dôvodom predchádzajúcej hádky (pokús o predaj dreva). Obaja zhodne opísali spôsob, akým obžalovaná fyzicky napadla poškodeného. O násilí obžalovanej voči poškodenému napokon vypovedal aj svedok Ž., ktorý pred súdom potvrdil, že obžalovaná sa mu neskôr priznala, že poškodený ju nenapadol bezdôvodne, ale preto, že hodila dosku do jeho pleca (č.l. 204). Takto spôsobené zranenie bolo na tele poškodeného ešte v ten večer (č.l. 92) riadne lekársky zdokumentované nálezom službukonajúceho lekára pohotovostnej služby. Aj znalec v odbornom vyjadrení potvrdil, že zistené zranenie zodpovedá mechanizmu, akým malo dôjsť k jeho vzniku. Tvrdenie obžalovanej o inom priebehu incidentu zostalo osamotené. Ňou navrhovaní svedkovia (Ž., G.) nijako nepotvrdili jej verziu priebehu incidentu. Svedok G. síce tvrdil, že počul vyjadrenie poškodeného v tom smere, že mal kopnúť obžalovanú, ale svedok nevedel vôbec uviesť, o akom incidente hovorí a tvrdil, že určite nešlo o incident, ktorý by sa mal stať v zimných mesiacoch. Podľa neho bolo vtedy leto. Druhého zo svedkov (W. Ž.) napokon samotná obžalovaná označila za nehodovného, keďže podľa nej už v minulosti krivo vypovedal v inej veci (č.l. 204). Nemožno prehliadať, že predmetom trestného konania je skutok uvedený v obžalobe. Predmetom konania je teda útok obžalovanej smerom k poškodenému a nie útok poškodeného smerom k obžalovanej. Napriek tomu sa súd zaoberal aj existenciou, či spáchaním takého násillia voči obžalovanej, keďže táto skutočnosť by mohla mať vplyv na posúdenie trestnoprávnej zodpovednosti obžalovanej (napr. z hľadiska nutnej obrany). V konaní sa však nepreukázalo násillie poškodeného voči obžalovanej. Táto vyhládala lekárske ošetrenie až na deviaty deň od predmetného incidentu, pričom obžalovaná v priebehu konania rozdielne uvádzala dátum, kedy mala byť ona napadnutá. V jej vyjadreniach sa vyskytujú tri rôzne dátumy, ktoré uvádzala

ako deň svojho napadnutia zo strany poškodeného (20. január, 22. január, 24. január 2014). Táto skutočnosť nie je bez významu, najmä vzhľadom na to, že podľa vyjadrenia policajtov aj podľa správy obce, aj podľa vyjadrenia svedkov, obžalovaná mala viacero incidentov, pre ktoré neraz zasahovali policajti. Ak by teda aj bolo preukázané zranenie na tele obžalovanej, je otázne, pri ktorom z incidentov k takému zraneniu došlo. Odhliadnuc od toho však treba uviesť, že k údajnému útoku poškodeného voči obžalovanej malo dôjsť až ex post, t.j. konanie obžalovanej voči nemu nemohlo byť týmto nijako ovplyvnené. Podmienky nutnej obrany teda v žiadnom prípade neboli u obžalovanej naplnené. Skutočnosť, že žiadna z osôb neoznámila zasahujúcim policajtom, že krátko predtým utrhla zranenie, sama o sebe nie je a nemôže byť dôvodom nehodovnosti neskôr oznámených skutočností o utrhnutých zraneniach. Správanie sa dotknutej osoby krátko po čine môže byť jedným z tzv. podporných (nepriamych) dôkazov v prípade absencie iných (silnejších) dôkazov. V danom prípade je však správou o lekárskom vyšetrení poškodeného krátko po čine preukázaná existencia zranenia na jeho tele, ktorého pôvod a mechanizmus vzniku je okrem výpovede ďalšieho priameho svedka (W. J.) podporené aj odborným lekársnym vyjadrením a vyjadrením svedka Ž..

Tu treba uviesť, že existencia blízkeho príbuzenského vzťahu nie je sama osebe dôvodom na spochybňovanie vierohodnosti výpovede takého svedka. Výpovede poškodeného a svedka W. J. súd vyhodnotil ako vierohodné, keďže neboli zistené žiadne skutočnosti, ktoré by vyvolávali pochybnosti o pravdivosti ich výpovedí. Tu treba poukázať aj na skutočnosť, že poškodený aj svedok boli v prípravnom konaní, ale aj v konaní pred súdom, vypočutí vždy po riadnom poučení o následkoch tzv. krivej výpovede a pred súdom aj po zložení prísahy (§ 265 Tr. por.). Obaja svedkovia pritom zotrvali na týchto svojich tvrdeniach aj počas konfrontácií s obžalovanou, aj v konaní pred súdom, kde obaja opäť vypovedali v prítomnosti obžalovanej a jej obhajcu.

Práve naopak, skôr zo strany obžalovanej boli zistené snahy usmerňovať (ak nie priamo ovplyvňovať) dodatočne navrhnutých svedkov (Ž., G.), ktorí existenciu takého konania obžalovanej potvrdili, čoho dôkazom sú aj nimi spísané „čestné“ vyhlásenia (č.l. 150, 151). Obžalovaná nepravdivo uviedla, že policajt K. kamuflaval dátum spísania záznamu o podaní jej vysvetlenia tvrdiac, že k spísaniu záznamu malo dôjsť o štyri dni skôr, už v deň incidentu, pričom tento policajt mal zoči-voči vidieť tečúcu krv na tvári obžalovanej (č.l. 203).

Okresný súd teda konštatuje, že skutok, ktorý bol predmetom obžaloby sa stal a napíňa znaky prečinu podľa § 156 ods. 1 Tr. zák., keďže úmyselným konaním obžalovanej bola poškodenému objektívne spôsobená ujma na jeho zdraví.

Súd osobitne skúmal naplnenie podmienok pre uplatnenie tzv. materiálneho korektívu v zmysle § 10 ods. 2 Tr. zák., avšak nezistil dôvody pre jeho uplatnenie. V danom prípade išlo zo strany

obžalovanej o cieľavedomý, uvážení útok na zdravie inej osoby, ktorá v tom čase nijako neohrozovala život a zdravie obžalovanej. Poškodený stál mimo domu a dvora svojho otca (na ceste) a len slovne vyjadroval nesúhlas s predchádzajúcim konaním (zámerom) svojho otca. Obžalovaná sa zatiaľ vrátila späť do dvora, vzala dosku, s ktorou pristúpila k poškodenému a udrela ho ňou. Doba trvania jeho práceneschopnosti (adekvátnosť potvrdená znalcom) pritom podstatne prevyšovala súdnou praxou ustálenú minimálnu dobu trvania práceneschopnosti v zmysle § 123 ods. 2 Tr. zák.

Súd tiež skúmal, či bola obžalovaná za svoje konanie trestne zodpovedná, t.j. či mohla rozpoznať nebezpečenstvo svojho konania a či mohla svoje konanie ovládať. Obžalovaná totiž v súdnom konaní poukazovala na skutočnosť, že v priebehu súdneho konania bola liečená u psychiatra. Súdu však predložila len nedátumované vyjadrenie všeobecného lekára (č.l. 173), ktorý napriek viacerým urgenciám odmietol bližšie špecifikovať, z čoho vychádzal pri svojich úvahách o duševnom stave obžalovanej a o údajne užívaných antidepresívach (č.l. 220). Psychiatricka W.. B. potvrdila, že obžalovaná bola na vyšetrení len dňa 22.11.2010, následne až dňa 13.08.2015 a odvtedy na vyšetrenie neprišla (č.l. 188, 194, 219).

Úvahy prvostupňového súdu ohľadom duševného stavu obžalovanej boli v tomto smere plne potvrdené dodatočne vypracovaným znaleckým posudkom W.. E..

Súd teda konštatuje, že niet pochybností o duševnom stave obžalovanej v čase spáchania skutku (január 2014). Týmto smerom sa napokon obhajoba obžalovanej ani neuberala. V čase psychiatrických ťažkostí z augusta 2015 už obžalovaná mala v konaní ustanoveného obhajcu, i keď z iného dôvodu, než je uvedený v § 37 ods. 2 Tr. por.

Pri rozhodovaní o druhu a výmere trestu súd prihliadal na riadne naplnenie účelu trestu v zmysle § 34 Tr. zák., pričom v zmysle § 38 ods. 2 Tr. zák. prihliadal aj na pomer a mieru závažnosti poľahčujúcich a priťažujúcich okolností.

Na strane obžalovanej možno konštatovať, že existuje jedna poľahčujúca okolnosť, keďže obžalovaná doteraz viedla riadny život. Oproti tomu nebola zistená existencia žiadnej priťažujúcej okolnosti.

Vzhľadom na prevažujúci pomer poľahčujúcich okolností súd podľa § 38 ods. 3 Tr. zák. upravil trestnú sadzbu uvedenú v osobitnej časti Trestného zákona (6 mes. až 2 roky) a znížil hornú hranicu o jednu tretinu. Následne ukladal obžalovanej trest na dolnej hranici takto upravenej trestnej sadzby.

Výkon uloženého trestu odňatia slobody súd zatiaľ nenariadil, ale určil obžalovanej skúšobnú dobu. Obžalovanej tak súd poskytol priestor, aby počas skúšobnej doby svojím životom preukázala, že je schopná (ochotná) viesť v budúcnosti riadny život.

Ak by sa po skončení skúšobnej doby (alebo počas nej) predsa len ukázalo, že obžalovaná nevedla riadny život, súd môže rozhodnúť o tzv. premene uloženého trestu odňatia slobody a nariadiť jeho nepodmienečný výkon. Práve a len obžalovaná teda môže svojím správaním (konaním) počas skúšobnej doby ovplyvniť, či bude uložený trest odňatia slobody napokon vykonaný alebo či dôjde (po uplynutí skúšobnej doby) k zahladeniu tohto odsúdenia aj bez jeho reálneho výkonu.

Súd odkázal poškodeného s jeho nárokom na náhradu škody na občianske súdne konanie, keďže ohľadom ním uplatneného nároku je potrebné vykonať bližšie dokazovanie, ktorého rozsah by už prekračoval rámec adhézneho konania a účel trestného konania (§ 1 Tr. por.).

inému úmyselne ublížila na zdraví,

Poučenie:

Proti rozsudku je prípustné odvolanie, ktoré možno podať na Okresnom súde Dolný Kubín v lehote 15 dní odo dňa oznámenia rozsudku. Odvolanie má odkladný účinok.

Odvolanie môžu podať:

- prokurátor pre nesprávnosť ktoréhokoľvek výroku, a to v prospech alebo aj v neprospech obžalovaného. V prospech obžalovaného môže podať odvolanie aj proti jeho vôli.
- obžalovaný pre nesprávnosť výroku, ktorý sa ho priamo týka, a to len vo svoj prospech
- príbuzný obžalovaného v priamom rade, jeho súrodenci, osvojiteľ, osvojenec, manžel a druh pre nesprávnosť výroku, ktorý sa priamo týka obžalovaného, ale len v jeho prospech
- zákonný zástupca, opatrovník a obhajca obžalovaného pre nesprávnosť výroku, ktorý sa priamo týka obžalovaného, a to len v jeho prospech. Ak je obžalovaný zbavený spôsobilosti na právne úkony alebo ak je jeho spôsobilosť na právne úkony obmedzená, môžu podať odvolanie v jeho prospech i proti jeho vôli

- poškodený, ktorý uplatnil nárok na náhradu škody, pre nesprávnosť výroku o náhrade škody, a to v neprospech obžalovaného. Ak je poškodeným právnická osoba, odvolanie môže podať len osoba oprávnená konať za právnickú osobu.

Osoby oprávnené podať odvolanie proti niektorému výroku rozsudku ho môžu napadnúť aj preto, že taký výrok nebol urobený, ako aj pre porušenie ustanovení o konaní, ktoré predchádzalo rozsudku, ak toto porušenie mohlo spôsobiť, že výrok je nesprávny alebo že chýba.